

Térden állva

2012 január 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Úgy t?nik, a világ eldöntötte, hogy térdre kényszeríti a kis Magyarországot. Az Egyesült Államok – bár senki sem kérte rá – lassan új magyar alkotmányt írna, a demokráciáért folytatott harcban lemaradni semmiképp sem akaró Európai Uniónak pedig már az is szúrja a szemét, hogy a nemzeti bank vezet?inek az alkotmányra kell esküt tenniük.

Ehhez ugyan nem sok köze van, az európaiakat egyesít? elveket azonban joggal kérheti számon tagállamain. A belépéskor ugyanis erre mindenki kötelezte magát. Ha valakinek valami nem tetszik, egy kulturált közösségben megbeszélik. Most err?l van szó.

Az Európai Bizottság három kötelezettségszegési eljárást folytat Magyarország ellen. Ezek egyike a jegybank függetlenségét érint? szabályozással kapcsolatos, egy másik a bírói tevékenység fels? korhatárát érinti, a harmadikat pedig az adatvédelmi hatóság függetlenségére vonatkozó szabályozás miatt indították. Ilyen eljárás százszámra folyik az unióban.

Ez a helyzet semmiképpen sem jó, de anélkül, hogy relativizálnánk a problémát, szögezzük le, hogy a világnak ezzel koránt sincs vége. S?t, ezután tisztulhat csak a kép, hiszen az Európai Unió és Magyarország közötti, eddig alapvet?en politikai jelleg? vita végre jogi mederbe terel?dik. Ebben a párbeszédben nem lehet napirendi pont, hogy jó-e, ha Magyarországon egy párt kétharmados többséggel bír, s az sem, ki legyen az ország miniszterelnöke. Itt már a jogászoké a terep, s ha ?k úgy látják, hogy sérülnek az európai értékek, azt önkritikusan el kell fogadni. A jegybankról szóló törvény esetében feltehet?leg így lesz, feltéve, ha nem az eskü kérdése a f?adu az unió kezében. Azt viszont aligha szabhatja meg Brüsszel, hogy mikor menjenek nyugdíjba a bírók. Jogi érvek sem nagyon vannak e kérdésben, arról nem beszélve, hogy talán figyelembe kellene venni a rendszerváltás után e régióban kialakult helyzetet is.

Ez technikai, nem pedig érzelmi kérdés. S ezt nemcsak az Orbán-kormányt néha megalapozottan, de mindenképpen aránytalanul és indulatoktól f?tötten bírálóknak, hanem az egész vitában kizárólag Magyarország elleni támadást látóknak is figyelembe kell venniük. A nagy átalakítás hevében néhány törvény kidolgozására bizony több id?t kellett volna szánni, s éppen a kétharmados felhatalmazás birtokában nem ártott volna esetleg nagyobb önmegtartóztatás sem, ám azzal nem lehet mit kezdeni, hogy az európai kritikusok egy része alapvet?en a jobboldal gy?zelmével nincs kibékülve. Azt sem lehet felróni egy kormánynak, ha egy különleges helyzetb?l nem szokványos, ha úgy tetszik, unortodox módon próbál kievickélni. Az már jóval inkább elvárható, hogy ezeket a lépéseket az európai közösségben a partnerekkel megértesse, s adott esetben képes legyen váltani is. Például, ha a küls? körülmények másképp alakulnak, mint azt korábban vártuk.

A kölcsönös szemrehányások sorát még folytathatnánk, száz szónak is egy azonban a vége, az Európai Unió jelenleg nem bízik Magyarországban. Nem bízik abban, hogy kilábal a mély gazdasági válságból, s megkérd?jelezi demokratikus elkötelezettségét is. Ezen megsért?dni lehet, de jobb kibeszélni a fenntartásokat. Arról nem is szólva, hogy a durcáskodásra most tényleg nincs id?. Az ország nincs abban a helyzetben, hogy most elvonuljon, s magában dúljon-fúljon. Magyarország sarokba szorítása, térdre kényszerítése és látványos elfenekelése az Európai Uniónak sem lehet érdeke. A magyar kormány túlhevült megleckéztetéséb?l Európa kedvence, a hazai balliberális oldal semmit sem profitált. E kioktató hangnem ugyanis – már most látjuk – csakis az uniós zászlókat éget? széls?ségesek malmára hajtja a vizet. Uraim, ezt akarják?!

Stier Gábor -mno.hu

Ajánló